

Ciutat Meridiana i l'economia solidària

Fa uns dies el primer ministre francès, Manuel Valls, va fer unes declaracions en què proposava treure l'adjectiu *soci-alista* de les sigles del seu partit. Al mateix temps, assenyalava que calia adoptar postures més pragmàtiques i menys ideològiques al'hora d'encarar els problemes que preocupen als francesos. Segons Valls, l'esquerra a Europa ha actuat amb una ideologització excessiva i això ha generat la seva crisi actual, la seva manca d'adaptació als moments de canvi estructural en què estem immersos. A Itàlia, Renzi, cap de govern en nom del Partit Democràtic (hereu del que fa unes dècades era el Partit Comunista més important de l'Europa Occidental), manté, si fa o no fa, posicions similars. Fa un temps, Tony Blair i la seva tercera via apuntaven a viarans semblants. Valls diu ara: "Menys impostos, més flexibilitat laboral, menys ideologia i més pragmatisme que ens permeti avançar".

Mentrestant, a Ciutat Meridiana, una quarantena de persones van assaltar el centre de serveis socials que té l'Ajuntament a la zona nord de la ciutat (Vallbona, Torre Baró i Ciutat Meridiana) i van provocar greus destrosses al mobiliari i als equips informàtics. Estem parlant de tres dels barris amb més nivell d'atur i pitjor renda (ocupen les posicions 65, 66 i 73 dins del rànquing dels 73 barris de Barcelona, ordenats per nivell de renda) i barris on el percentatge d'abstenció a les últimes eleccions locals va ser d'entre deu i vint punts per sota de la mitjana de participació, ja de per si baixa, del 53%. Alguna cosa no funciona si un grup de ciutadans assalta un centre de serveis socials, pensat per ajudar la ciutadania, destrossa tot el que hi troba i això obliga a posar-hi policia

JOAN SUBIRATS

PROF. DE CIÈNCIA POLÍTICA, IGOP-UAB

per protegir les instal·lacions i el personal que hi treballa.

Aquest mateix cap de setmana, s'ha celebrat a l'antiga Fabra i Coats, a Sant Andreu, la tercera edició de la Fira d'Economia Solidària de Catalunya (FESC), organitzada per la Xarxa d'Economia Solidària (www.xesc.cat). Amb èxit de públic i amb la presència de centenars d'entitats, experiències i protagonistes. La Fira ha posat en relleu que va consolidant-se al nostre país una forma alternativa d'entendre el creixement, el desenvolupament, el consum, el treball i les relacions socials i humanes. Ja no n'hi ha prou dient que un altre món és possible, sinó que la Fira, o el festival Esperanzah fet al Prat fa uns dies, mostren que aquest món ja està en marxa i funciona.

Com lliga tot plegat? D'entrada queda clar que des de molts llocs diferents detectem que les coses no poden continuar com fins ara. Les receptes que semblaven que servien fa uns anys ja no funcionen igual. Els socialdemòcrates són

conscients que la mediació institucional que van trobar per esmortir els efectes negatius que el capitalisme genera no aconsegueix ara els mateixos efectes en una economia globalitzada, financera i notablement desregulada. Les institucions públiques no són capaces de continuar apaivagant els conflictes amb mesures redistributives quan la recaptació impositiva cau per les esclatxes que faciliten l'evasió i l'elusió fiscal, quan la despesa social no para de créixer i quan la prioritat forçada pels organismes multilaterals és pagar el deute. L'esquerra tradicional no sap què fer sense l'estat i els pressupostos públics. La gent comença a veure que l'estructura institucional no és capaç de proveir el que promet i que mentrestant tot són papers i burocràcia que ho alenteixen tot. Com bé deia Maria Garcés a la xerrada inaugural de la FESC, compartint taula amb David Fernández i Ada Colau, enfront de la gran crisi institucional que patim, no podem continuar partint del bino-mi dins-fora quan parlem d'estructures d'estat i de moviments socials. Cal resignificar i refer els vincles entre economia, política i protagonisme social. La FESC ens dóna pistes de com relacionar millor ideologia i pragmatisme, rebutjant solucions tecnocràtiques i managerials, aparentment neutres i descontaminades. Tenim prou evidències del que passa quan confiem i deleguem les nostres vides i la nostra capacitat de decidir a òrgans, entitats i persones que ens diuen que actuen desinteressadament i a fi de bé. No ens calen ideòlegs, però ens calen valors i idees. Volem ser pragmàtics, però des de pràctiques plenes de sentit i de capacitat de transformació. Volem espais institucionals que siguin sentits com a propis per la gent. Volem ser protagonistes del canvi.

La gent veu que l'estructura institucional no és capaç de proveir el que promet i que mentrestant tot són papers i burocràcia